

Вълци и конче.

Старата кобила казала на кончето си:

— Миличко, не се отдѣляй отъ ергелето (конското стадо), за да не те сполети нѣкоя бѣда!

Ала кончето непослушало майка си. Вирнало опашка, избѣгало въ гората, почнало да пасе трѣвица и самò на себе си казало: „Нека мама се потревожи малко, затова послѣ по-силно ще ме обича“.

Изведнѣжъ се зашумолѣло нѣщо изъ трѣвата отъ страна.

Вдигнало кончето глава и що да види? — Отъ двѣ страни налитатъ на него сиви вълци...

Разтреперало се кончето отъ страхъ и почнало да цвили съ своя тънъкъ гласъ. А вълцитѣ го деб-

натъ, съ очи ще го изедатъ...

Чула майката кончето си, зацвила тревожно и се затичала къмъ него, за да му помогне.

Разтревожило се цѣлото ергеле, — всички коне затропали съ копита по земята.

Сепналъ се и конарьтъ и сжщо се притекълъ на помощ на кончето. Видѣли вълцитѣ, че работата за тѣхъ

става лоша, затова тихичко и съ ядъ се притулили въ едрата трѣва и отъ тамъ пълзишкомъ се пронизали и бързо се скрили въ гжститѣ шумаци на голѣмата гора.